

Dialog cu mons. Fernando Ocáriz: „Cu Cristos, unitatea se naște din interior”

Cu ocazia aniversării alegerii Părintelui, împărtășim o întâlnire cu studenți în care a reflectat asupra unității ca dar divin și dimensiune esențială a vieții creștine, asupra modului în care este trăită și păstrată în Biserică și în Lucrare.

23.01.2026

„O Biserică unită, semn de unitate și comuniune, care să devină ferment pentru o lume reconciliată”. Cu aceste cuvinte, papa Leon al XIV-lea exprima, în Liturghia de început a slujirii sale petrine, o dorință care, în multe privințe, marchează orizontul pontificatului său.

Opt luni mai târziu, l-am văzut închizând Poarta Sfântă și încheind Jubileul Speranței. În acest interval de timp, unitatea se revelează tot mai mult ca ceea ce este cu adevărat: nu un concept abstract, ci o notă constitutivă a Bisericii, a societății și a ființei umane înseși; și, prin urmare, ceea ce menține deschisă poarta speranței.

Acest articol rezumă o lecție a mons. Fernando Ocáriz, prelat al Opus Dei, în dialog cu studenți la teologie și filozofie din diferite țări care trăiesc la Roma. Pornind de la întrebări situate în experiența lor reală, se

desfășoară o reflecție concretă asupra unității ca dar primit, sarcină împărtășită și – folosind o expresie a sfântului Josemaría – ca pasiune dominantă.

Urmează introducerea lecției, apoi schimbul de întrebări și răspunsuri.

Introducerea Prelatului, mons. Fernando Ocáriz

Unitatea Lucrării este, în esență, o participare la unitatea Bisericii. Sfântul Josemaría amintea adesea că Lucrarea este o mică parte – o „părticică” – a Bisericii. De aici rezultă că elementele care constituie unitatea Lucrării sunt, în fond,

aceleași care susțin unitatea eclezială.

Unitatea este una dintre notele fundamentale ale Bisericii, alături de catolicitate, sfințenie și apostolicitate. Este, de asemenea, una dintre cele mai explicit exprimate în Evanghelie, atunci când Însuși Domnul, vorbind despre ucenicii Săi, cere: „Ca toți să fie una, precum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine”[1]. Această rugăciune ne oferă o cheie foarte profundă pentru a înțelege unitatea creștină.

Într-adevăr, substanța ultimă a unității Bisericii – și, prin urmare, și a unității ucenicilor lui Isus Cristos – este o participare la însăși unitatea lui Dumnezeu, care, în măsura în care putem cunoaște limitat misterul Treimii, se vede în mod deosebit în Duhul Sfânt, pentru că ceea ce unește este iubirea, iar Duhul Sfânt este iubirea.

De aceea, și elementele mai omenești ale unității Bisericii – și ale Lucrării – își ating adevărata valoare atunci când sunt însuflețite de caritate. Nu este vorba să le vedem doar ca elemente organizatorice, deși sunt și acestea, ci să recunoaștem că valoarea lor cea mai profundă constă în a fi expresii ale iubirii care unește.

Din această perspectivă, unitatea Lucrării, ca parte a Bisericii, poate fi considerată sub trei dimensiuni, urmând o distincție pe care profesorul de atunci Joseph Ratzinger a folosit-o uneori vorbind despre Biserică: ceea ce Biserica este vizibil, ceea ce este constitutiv și ceea ce este operativ.

În primul rând, Biserica este vizibilă. Ce înseamnă aceasta? Că este un popor, un ansamblu de persoane umane, cu o caracteristică singulară: este un popor format din multe popoare. Prima Scrisoare a sfântului

Petru exprimă aceasta printr-o formulă foarte semnificativă, vorbind despre Biserică drept *populus acquisitionis*^[2], un popor pe care Dumnezeu Și l-a dobândit.

Începând de la Rusalii, Biserica universală este un ansamblu: realitatea vizibilă a unui popor vizibil, mic la începuturile sale, dar chemat încă de la început la universalitate. Iar ceea ce dă unitate vizibilă acestui popor, alcătuit omeneste din popoare atât de diverse, sunt în principal trei elemente: profesiunea comună de credință, viața sacramentală și existența unui cap comun, Pontiful Roman. O aceeași credință mărturisită exterior, o aceeași viață sacramentală – cu riturile și liturgiile sale diferite – și un același principiu de guvernare universală sunt elementele vizibile care fac posibilă unitatea unor popoare și culturi atât de diferite.

Celălalt aspect menționat de Ratzinger despre Biserică este ceea ce ea este constitutiv. Aici intrăm în inima misterului. Biserica este Trupul lui Cristos. Sfântul Josemaría sublinia acest lucru cu tărie atunci când spunea că Biserica este „Cristos prezent între noi”[3].

Aceasta este realitatea cea mai profundă a Bisericii, cea care dă sens și eficacitate tuturor celor vizibile. Nu este vorba doar de faptul că Cristos este prezent dând putere din interior, ci de faptul că Biserica, ca ansamblu, este cu adevărat un Trup. Trupul Mistic nu este o metaforă: este o realitate spirituală, o unire adevărată a tuturor membrilor cu Isus Cristos. Aceasta este Biserica din punct de vedere constitutiv.

În acest context, Joseph Ratzinger oferea o definiție foarte cunoscută și foarte sintetică: Biserica este poporul care trăiește din Trupul lui Cristos –

se referă la Euharistie –; trăiește din Trupul lui Cristos și devine același Trup al lui Cristos în celebrarea Euharistiei. Trăiește din Trupul lui Cristos în Euharistie și devine Trupul lui Cristos în Euharistie.

Trecem la a treia dimensiune din care putem considera unitatea Bisericii. Dacă prima se referea la faptul că Biserica este, în mod vizibil, un popor format din persoane, iar a doua la faptul că, în realitatea sa cea mai profundă, este Trupul lui Cristos, a treia exprimă că Biserica, în acțiunea sa în lume, este sacramentul universal al mântuirii[4]. Adică forța sfințitoare a Bisericii se desfășoară în predicarea Evangheliei și în sacrameinte, mai ales prin a-i conduce pe oameni la Spovadă și la Euharistie și, în consecință, prin a trezi în ei zelul apostolic.

Unitatea Bisericii – și, în ea, unitatea Lucrării – este, în definitiv, un dar al

lui Dumnezeu. Este profund supranaturală, deși are și expresii umane și organizatorice. Și este un dar oferit tuturor; tocmai de aceea, este și responsabilitatea tuturor de a o păstra.

Întrebări

- Unitatea ca o parte a carismei
Opus Dei
 - Unitatea ca dar personal
 - A fi instrumente de unitate într-
o lume culturalmente diversă
 - A vindeca răni și a reconstrui
încrederea
 - A trăi unitatea interioară în
contexte fără repere solide
 - Colegialitatea ca o bogăție
 - Libertatea de expresie și
păstrarea unității
-

Dacă unitatea este un dar care aparține întregii Biserici, ce există în spiritul Opus Dei care face ca ea să fie trăită și păzită ca una dintre pasiunile sale dominante?

Unitatea trăită în Lucrare este, în esență, aceeași unitate a Bisericii, așa cum se întâmplă în orice altă realitate eclezială. Dar, în mod firesc, în Lucrare există aspecte proprii ale spiritului care îi configurează modul de a fi.

Punctul fundamental este unitatea de spirit. Lucrarea are o spiritualitate determinată și, în măsura în care toți participăm la acest spirit, se realizează o unitate profundă. Nu este vorba de uniformitate, ci de un mod comun de a gândi și de a trăi potrivit acestui spirit, cu o mare libertate în tot ceea ce este opinabil. Sfântul Josemaría vorbea despre un

numitor comun mic – spiritul Opus Dei – cu un numărător foarte larg. Unitatea este dată de acest numitor comun.

Acest spirit „este vechi ca Evanghelia și, ca Evanghelia, este nou”[5]. Prin urmare, nu trebuie să se creadă că în Lucrare ar exista ceva complet diferit de ceea ce este comun Bisericii. Este vorba mai degrabă de moduri proprii de a trăi realități care aparțin însăși esenței creștinismului.

Care sunt aceste aspecte? Dacă ne oprim asupra unor puncte centrale ale spiritului Lucrării, putem începe cu centrul și rădăcina vieții spirituale: Euharistia. Este centrul întregii Biserici, dar în Lucrare este trăită cu o conștiință foarte clară a importanței sale și cu o exigență vitală de fidelitate zilnică: participarea la Sfânta Liturghie, a fi suflete de Euharistie, a căuta chiar – cum spune sfântul Josemaría – ca

„gândurile noastre”[6] să fie foarte centrate pe Euharistie.

Dacă Euharistia este centrul și rădăcina, fundamentul spiritului Opus Dei este sensul filiației divine. Este ceva comun tuturor creștinilor, fără îndoială, dar în Lucrare ocupă un loc deosebit de central ca fundament al vieții spirituale: a trăi practicile noastre de pietate, munca și viața cotidiană din această conștiință de fii ai lui Dumnezeu.

Alături de acestea se află pivotul spiritului Opus Dei: sfințirea muncii. Cu toții suntem chemați să ne sfințim și să le vestim multora posibilitatea de a-și sfinți munca. Însă în Lucrare acest aspect este ceva foarte propriu și foarte central: este punctul în jurul căruia gravitează strădania de sfințire și de apostolat.

Astfel, împreună cu toate elementele comune ale unității Bisericii, în Lucrare există aceste trăsături

propriii care ne fac una în măsura în care trăim același spirit: Euharistia ca centru și rădăcină, filiația divină ca fundament și sfințirea muncii ca pivot.

Părinte, dacă unitatea este un dar al lui Dumnezeu pe care îl cerem pentru întreaga Biserică și pentru Lucrare, o putem cere și ca dar personal, pentru fiecare dintre noi?

Părinte, dacă unitatea este un dar al lui Dumnezeu pe care îl cerem pentru întreaga Biserică și pentru Lucrare, o putem cere și ca dar personal, pentru fiecare dintre noi?

Da, desigur. Unitatea este un dar al lui Dumnezeu pentru fiecare persoană, tocmai prin faptul că

sporește în noi dorința de unitate și apoi, cu harul Său, primim puterea de a fi elemente de unitate prin caritate și afecțiune.

Prin urmare, unitatea este o condiție de eficacitate la toate nivelurile.

Sfântul Josemaría exprima acest lucru cu o claritate deosebită într-una dintre scrisorile sale din anul 1931: „Dumnezeu ține seama de slăbiciunile noastre, de fragilitatea noastră și de slăbiciunea celorlalți. Dar ține seama și de tăria tuturor, dacă iubirea ne unește”[7]. Unitatea dă tărie, dacă iubirea ne unește. Iar ceea ce unește cu adevărat este afecțiunea.

Aici este bine să distingem afecțiunea de simplul sentiment. Adevărata afecțiune, adevărata iubire, se manifestă mai ales în fapte: în dăruire, în disponibilitate, în interesul pentru ceilalți. De multe ori această iubire este însoțită de un

afect sensibil; alteori nu. Dar atunci când există iubire adevărată, există unitate.

În fond, dimensiunea personală are mult de-a face cu unitatea. Ea este, de asemenea, o sursă de zel apostolic, pentru că ne conduce să trăim misiunea apostolică a celorlalți ca fiind a noastră. Acest lucru încurajează și dă impuls, chiar și atunci când activitatea proprie este mai limitată sau are un câmp de acțiune mai restrâns. Ceea ce fac ceilalți este și al nostru, iar această conștiință generează forță și rodnicie.

Lucrarea se apropie de primul său Centenar, iar mesajul ei a ajuns la persoane din generații, culturi și locuri diferite ale lumii. Cum putem fi astăzi instrumente de unitate, asumând această responsabilitate în mijlocul schimbărilor culturale și al circumstanțelor timpului nostru?

Pe de o parte, putem medita frecvent asupra unității și să o cerem cu adevărat Domnului, pentru ca El să ne dăruiască lumini concrete despre cum să o trăim acolo unde se află fiecare.

Apoi, există multe elemente care ajută, dar unul foarte important este a înțelege că unitatea Lucrării este unitatea proprie unei familii. Nu se poate vorbi și nici înțelege unitatea

Lucrării fără a ne gândi la unitatea familiei. Este ceva foarte propriu și foarte esențial spiritului ei.

O unitate care se manifestă întotdeauna ca o legătură directă cu sfântul nostru fondator. Sfântul Josemaría continuă să fie Tatăl nostru din cer, prin scrierile sale, prin spiritul său, prin ceea ce ne-a lăsat ca moștenire și prin ceea ce cunoaștem din viața sa. O parte a responsabilității personale în grija pentru unitate constă și în a ajuta, acolo unde ne aflăm, ca figura Tatălui nostru să fie vie: recurgând la mijlocirea sa în diferitele nevoi, păstrând vie amintirea sa și străduindu-ne să acționăm după gândirea lui. Este ceea ce Papa Sfântul Paul al VI-lea i-a spus Fericitului Álvaro del Portillo: „când va trebui să faceți ceva, gândiți-vă cum ar face fondatorul”. Don Álvaro i-a fost foarte recunoscător și acest lucru i-a adus multă bucurie, pentru

că el procedase astfel încă de la început. Unirea cu sfântul Josemaría este o parte extrem de importantă a unității Lucrării.

Alături de toate acestea, există și filiația față de Părinte, oricare ar fi el în fiecare moment: o filiație care dă unitate reală întregii Lucrări, ambelor secțiuni, sprijinită întotdeauna pe ceea ce este cel mai fundamental, și anume unitatea de spirit.

Părinte, uneori neînțelegerile sau rănille trecutului pot deveni obstacole în trăirea unității. Cum putem reconstrui încrederea atunci când a existat durere sau resentiment?

În aceste cazuri, primul lucru este a ajuta persoanele să se gândească la atitudinea Domnului: Dumnezeu iubește infinit fiecare persoană, mult mai mult decât putem iubi noi.

Revenirea la acest adevăr atât de profund schimbă modul de a ne raporta la ceilalți și ne ajută, mai ales atunci când există resturi de resentiment sau un motiv de supărare din trecut sau din prezent, să ne gândim că acea persoană este iubită infinit de Dumnezeu.

Sfântul Paul exprimă acest lucru cu putere în Scrisoarea către Efeseni, într-un text pe care îl cunoaștem bine: „Vă îndemn eu, cel întemnițat pentru Domnul, să trăiți cu grijă pentru a păstra unitatea Duhului prin legătura păcii, fiind un singur trup și un singur Duh, după cum ați fost chemați la o singură speranță, aceea a vocației voastre”[8]. Aici apar deja aspecte foarte concrete: unitatea prin legătura păcii.

Să dăm pace. Sfântul Josemaría ne îndemna adesea să fim semănători de pace și de bucurie. Încă de foarte tânăr, în notele sale intime, scria cu uimire: *Cred că Domnul a pus în sufletul meu o altă caracteristică: pacea, a avea pace și a dăruia pace.*

Și ce pace este aceasta? Însuși Isus Cristos. *Ipse est pax nostra*, „El este pacea noastră”[9]. De aceea, toată lucrarea de îngrijire a unității este, în mod necesar, o lucrare de a-L uni pe Isus Cristos. Așa cum spune Sfântul Paul: „Prin legătura păcii, fiind un singur trup și un singur Duh”[10]. Este Duhul Sfânt — prin darul carității — Cel care unește. Credința unește, fără îndoială, dar mai radical, ceea ce unește este iubirea, iar Duhul Sfânt este iubirea infinită a lui Dumnezeu.

Trăim într-un context marcat de dezbinare și individualism, în societate, în politică, în instituții și chiar în familie. Cum putem trăi unitatea într-un mod autentic, care să nu fie doar ceva exterior, ci să se nască din interiorul fiecăruia, atunci când lipsesc reperele?

Sfântul Josemaría vorbea despre a fi instrumente de unitate: persoane care creează, apără și îngrijesc unitatea. Pentru a trăi acest lucru, principalul reper este întotdeauna Isus Cristos.

În ce sens poate deveni dominantă în viața noastră pasiunea, dorința, tendința de a îngriji unitatea? Atunci când ajunge să pătrundă gândurile și sentimentele și, prin urmare, să miște spontan modul de a trăi. Este

atunci când ceea ce îi privește pe ceilalți devine și al nostru: viața lor interioară, munca lor, sănătatea lor, boala lor, întotdeauna în modul potrivit fiecărui caz. Ne interesează să ne rugăm pentru ei, să le ușurăm drumul, să ne bucurăm de reușitele lor. Tot ceea ce este al celorlalți este și al nostru. Aceasta este unitatea.

Unitatea duce, de asemenea, la a suferi împreună cu cel care suferă și se manifestă într-un mod foarte concret în atitudinea față de defectele sau limitele celorlalți.

În plus, atunci când dorința de unitate devine dominantă, apare în mod natural o atenție specială de a promova ceea ce unește și de a evita — și chiar de a respinge, după caz — ceea ce poate deveni, fie și într-o formă ușoară, un principiu de dezbinare.

Părinte, uneori a lucra și a decide împreună poate părea mai lent decât a face lucrurile individual. În Lucrare, colegialitatea este un mod obișnuit de a lucra. Cum o putem înțelege și trăi ca pe o bogăție și nu ca pe un obstacol?

În cadrul organizării Lucrării, colegialitatea este un aspect foarte important al unității: ea trebuie trăită la toate nivelurile, atât în guvernare, cât și în activitățile apostolice. Este o mare măsură de prudență, deoarece împiedică pe cineva să conducă singur, fără a ține seama de părerea altora. Sfântul Josemaría a stabilit-o — cu lumină de la Dumnezeu — încă de la început și a voit-o astfel în întreaga Lucrare.

A amintit acest lucru cu multă forță într-una dintre scrisorile sale: „V-am

repetat — este un text pe care îl cunoașteți deja — în nenumărate împrejurări, și o voi repeta mult de-a lungul vieții mele, că cer în Lucrare, la toate nivelurile, un guvernământ colegial, pentru ca să nu se cadă în tiranie”[11].

Există riscul de a cădea în stiluri de lucru unilaterale pur și simplu din grabă: a crede că ceva este urgent și că nu este nevoie să-i aștepți pe ceilalți și să ții seama de opinia lor. Sfântul Josemaría obișnuia să spună că lucrurile urgente pot aștepta, iar cele foarte urgente trebuie să aștepte. Nu pentru a pierde timp, ci pentru a le studia așa cum este prevăzut. Acest mod de a proceda este o garanție de eficacitate și, de asemenea, de liniște.

A decide singur poate chiar să genereze neliniște, mai ales atunci când chestiunile sunt complexe. În schimb, a ține seama de contribuțiile

altor persoane ajută la a vedea mai bine. Acest lucru este valabil și atunci când cineva are mai multă experiență sau știe mai mult despre un subiect anume. Experiența arată că o persoană care știe mai puțin poate aduce o lumină, o soluție sau o nuanță care altcuiva i-au scăpat.

De aceea, chiar dacă colegialitatea cere mai mult timp, merită. Este un preț care merită plătit, pentru că ceea ce se obține are o valoare foarte mare. Nu este doar un sistem de a face lucrurile, ci mai ales un spirit: convingerea că toți avem nevoie de luminile celorlalți. Și acest lucru trebuie trăit la toate nivelurile

Există o întrebare care îmi revine adesea: uneori putem să nu ne simțim siguri să spunem ceea ce gândim, de teamă să nu fim în dezacord sau să nu generăm dezbinare. Cum putem găsi echilibrul între libertatea de a exprima propria părere și grija pentru unitate, știind că nu întotdeauna vom fi de acord în toate?

Un alt aspect al acestei pasiuni dominante pentru unitate duce în mod necesar la valorizarea diversității. Poate părea contradictoriu, dar nu este. Unitatea nu constă în a gândi toți la fel, ci în a-i iubi pe ceilalți așa cum sunt și în a găsi acolo puncte de unire. În acest sens, înțelegerea este legată de ceea ce s-a spus deja: tot ceea ce este al celorlalți este și al nostru. Iar acest

lucru ajută la evitarea spiritului critic.

Pentru a trăi astfel, primul pas este să ne propunem acest lucru în mod conștient: să înțelegem că o parte importantă a unității este acceptarea opiniilor celorlalți. Dar aceasta este legată și de a nu ne teme să spunem ceea ce gândim. Întotdeauna cu prudență, desigur. Nu este vorba de a spune orice, oricând sau oricum. Dar în spațiile potrivite — de exemplu, într-o ședință sau într-o conversație — este bine să ne exprimăm propria părere, chiar și atunci când credem că vom fi în minoritate. Nu este vorba de a impune ideile proprii, ci de a spune cu simplitate ceea ce, în conștiință, gândim. Acest lucru, departe de a rupe unitatea, construiește punți către ea.

Îmi amintesc că, în urmă cu ani, când am fost numit consultant la Congregația pentru Doctrina

Credinței, l-am vizitat pe filosoful Cornelio Fabro — îl vedeam destul de des —, care fusese și el mulți ani consultant. Mi-a spus cu insistență: Un singur sfat vă dau din experiența mea: la ședințe spuneți întotdeauna ceea ce gândiți, chiar dacă vedeți că toți ceilalți gândesc contrariul. Faceți mereu asta. Vă las și eu același sfat.

În plus, a îngriji unitatea trece, într-un mod foarte direct și vizibil, prin a îngriji fraternitatea creștină. Aceasta implică efortul constant de a uni, de a evita formarea de grupuri în interiorul Lucrării, de a-i trata pe toți la fel și de a promova un interes sincer pentru viața celorlalți. Sfântul Josemaría era foarte încântat de această atitudine a persoanelor care unesc.

Nu trebuie să ne mirăm de diversitatea caracterelor, a înclinațiilor, nici de dificultățile de relaționare umană care pot apărea

din cauza acestor diferențe de caracter. Spunea Sfântul Josemaría într-una dintre scrisorile sale:

„Trebuie să practicați, de asemenea, în mod constant o fraternitate care să fie mai presus de orice simpatie sau antipatie naturală, iubindu-vă unii pe alții ca adevărați frați, cu purtarea și înțelegerea proprie celor care formează o familie bine unită”[12]. Sunt cuvinte frumoase și, în același timp, exigente, iar a le trăi și a le transmite stă în mâinile noastre.

Aș dori să amintesc, pentru a încheia, un text pe care îl cunoaștem bine, dar care oferă întotdeauna mult de meditat. Este dintr-o scrisoare a Sfântului Josemaría, scrisă în 1957:

„În tabernacolul oratoriului Consiliului General am pus să fie scrise aceste cuvinte: Consummati in unum. Cu toții, împreună cu Isus Cristos, suntem un singur lucru. Ca, introduși în forja lui Dumnezeu, să

păstrăm mereu această minunată unitate de gândire, de voință, de inimă. Și ca Mama noastră, prin care ne vin tuturor oamenilor toate harurile, canal splendid și rodnic, să ne dăruiască, împreună cu unitatea, claritatea, caritatea și tăria”.

Acesta nu este doar un final de discurs pios. Este o concluzie pioasă, da, dar profund logică. Ne conduce în mod firesc la a ne ruga pentru unitate. De fapt, ne rugăm pentru ea în fiecare zi. Și este bine să o facem cu un suflet recunoscător și optimist, pentru că ne rugăm pentru ceva care deja există: pentru ca să se păstreze, pentru ca să știm să o îngrijim și pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru unitatea Lucrării, care este un dar foarte mare.

Poate că suntem atât de obișnuiți cu unitatea, încât riscăm să nu o apreciem suficient. De aceea merită să cerem harul de a o prețui mai

mult, de a-i mulțumi mai mult și de a o îngriji mai bine: nu ca pe o idee abstractă, ci în gesturi, decizii și atitudini concrete, în care unitatea devine o adevărată pasiune.

[1] In 17,21.

[2] 1 Pe 2,9.

[3] Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 131.

[4] Despre această triplă dimensiune a Bisericii, cf. *Lumen Gentium*.

[5] Sf. Josemaría, *Cartas (II)*, Scrisoarea 6, nr. 31.

[6] Sf. Josemaría, *Forja*, nn. 268 și 835; *E Cristos care trece*, despre Euharistie.

[7] Sf Josemaría, *Cartas (I)*, Scrisoarea 2, nr. 56.

[8] Ef 4,1-4.

[9] Ef 2,14.

[10] Ef 4,3-4.

[11] Sf, Josemaría, Scrisoarea 24-
XII-1951, nr. 5.

[12] Sf. Josemaría, *Cartas (I)*,
Scrisoarea nr. 2.

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/dialog-
cu-mons-fernando-ocariz-cu-cristos-
unitatea-se-naste-din-interior/](https://opusdei.org/ro-ro/article/dialog-cu-mons-fernando-ocariz-cu-cristos-unitatea-se-naste-din-interior/)
(09.03.2026)